

ΕΤΟΣ ΙΒ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1879.

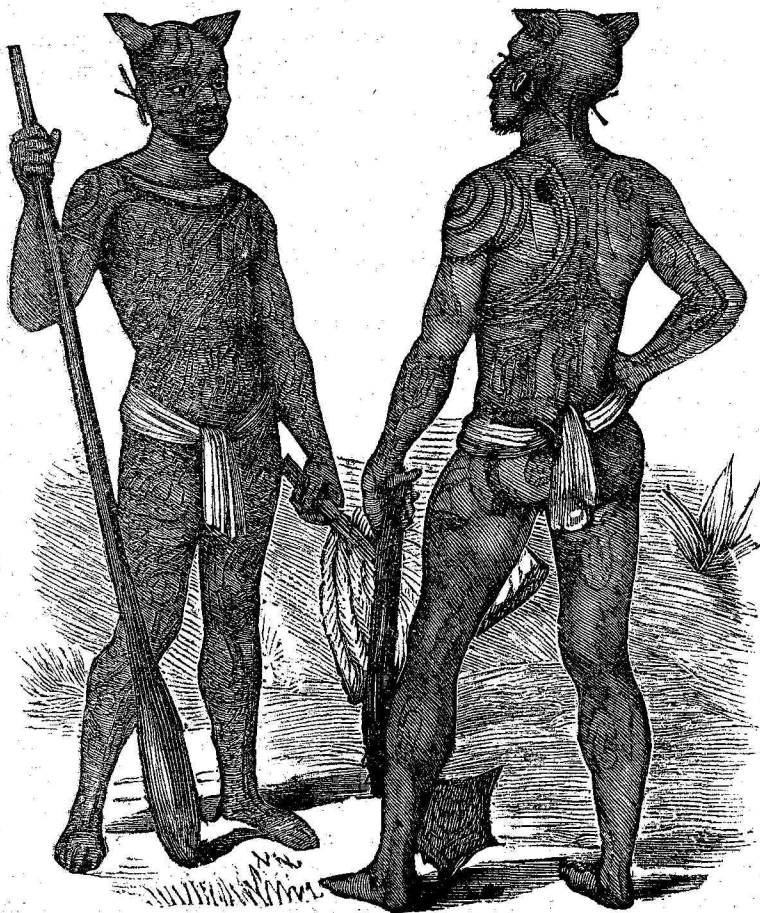
ΑΡΙΘ. 142.

Συνδρ. έτησια εν Ελλάδι Δραχ. 1
 » » Εξωτερικού » 2

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εν δδφ' Ερμού αριθ. 79.

Είς ούδέν, πλην τών τακτικών αὐτῆς
 ανταποκριτῶν, σέλλεται ἡ Ἐφημερίς
 τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Ἄγριοι πολεμισταὶ τῆς Πολυνησίας.

Πολυνησία ονομάζονται τὰ πολυάριθμα ἀθροίσματα Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ κατοικοῦνται δ' ὑπὸ ἀνθρώπων,
 τῶν νήσων, τὰ διεσπαρμένα καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ὀλίγης ἐκ τῶν φυσικῶν τῶν χαρακτήρων φαίνονται.

ὅτι εἶναι μογγολικῆς καταγωγῆς· πῶς δὲ καὶ διὰ τίνων μέσων μετέβησαν εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις, ἀφοῦ καὶ τώρα ἀκόμη διὰ μονοξύλων αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἄγριοι μεταβαίνουσιν ἀπὸ μιᾶς νήσου εἰς ἄλλην πολλὰς ἑκατοντάδας μιλίων ἀπεχούσης. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς μας ἔχει λάβει τοσαύτας μεταβολάς, ὥστε πολλὰ μέρη αὐτῆς, τὰ ὅποια τὴν σήμερον εἶναι ξηρά, ἦσαν ποτε ὑπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια εἶναι τώρα ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ἦσαν ἄλλοτε ξηρά.

Οἱ ἐν τῇ παρούσῃ εἰκονογραφίᾳ δύο ἄγριοι πολέμισται ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον διὰ τοῦ «Ἀστέρους τῆς Ἀνατολῆς» ἐν συνεχείᾳ μὲ διήγημά τι ἀληθές, «Γρία ἔτη μεταξύ τῶν ἀγρίων.»

Οἱ ἄγριοι κάτοικοι τῶν νήσων τούτων στολίζουσι τὰ σώματά των διὰ χρωμάτων ἀνεξιτήλων, τὰ ὅποια διὰ δέξους τινὸς ἐργαλείου ἐμβάλλουσιν ἐντὸς τοῦ δέρματος· παριστάνουν δὲ δι' αὐτῶν διάφορα σχήματα, ζῶων, δένδρων καὶ ἄλλων φρικωδῶν μορφῶν, ἵνα φαίνωνται τρομεροὶ ἐν πολέμῳ· ἐπεὶ δὲ εἶναι γυμνοὶ, ἡ θεωρία των εἶναι τῷ ὄντι φοβερά — ἡ δὲ πλοκή τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς των καὶ τὰ φοβερά ῥόπαλα, δι' ὧν εἶναι ὠπλισμένοι καθιστῶσιν αὐτοὺς ἔτι τρομερωτέρους. Οἱ περισσότεροι τῶν κατοίκων τῆς Πολυνησίας εἶναι ἀνθρωποφάγοι.

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς στέλλουσιν ἱεραποστόλους πρὸς αὐτοὺς, ἵνα τοὺς φέρωσιν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτω ἀνοψώσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς κτηνώδους καταστάσεως, εἰς ἣν εὐρίσκονται.

(Ἀστὴρ Ἀνατολῆς.)

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν.)

Μετάφρασις ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

«Ο παποὺς καὶ ὁ ἔγγονος.»

Εἰς μίαν τῶν ἀποκέντρων καὶ μὴ συχνάζομένων κοιλάδων τῶν πρὸς τὴν Γαλλίαν πλευρῶν τῶν ὀρέων τῆς Γροῦρας ἔζη πτωχὴ τις καὶ ἀπλοῖκῃ οἰκογένεια, ἐξ ἐκεῖνων, αἵτινες ἀπαντῶνται συνήθως ἐπὶ τῶν ὀρέων τούτων.

Ἀπᾶσα ἡ περιουσία των συνίστατο ἐκ μικρᾶς τινος καλύβης, ἥτις ἔκειτο ἐν τῷ βάθει τῆς κοιλάδος, ἐξ ὀλίγων ἀγέλαδων καὶ αἰγῶν, καὶ ἐκ τῆς ἐπιτηδεϊότη-

τος τῶν χειρῶν τῆς οἰκογενείας, διὰ τῶν ὁποίων κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος κατεσκεύαζον καὶ ἐσκάλιζον διάφορα πράγματα καὶ ἀγγεῖα, τὰ ὅποια ὡς προείπομεν ἐπώλουν εἰς τὰς πλησιοχώρους κώμας.

Ἡ οἰκογένεια δὲν ἦτο πολυάριθμος — ὁ παποὺς Λοπράζος, ὁ υἱὸς του Ἰάκωβος μετὰ τῆς δραστηρίου συζύγου καὶ τῶν τριῶν τέκνων του, τοῦ πρεσβυτέρου Ἰακώβου, δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν τὴν ἡλικίαν καὶ δύο ἄλλων 9 καὶ δέκα ἐτῶν· ἔζων δὲ ὅπως συνήθως ζῶσιν οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι κάτοικοι τῶν κοιλάδων ἐκεῖνων.

Τὸ μὲν θέρος ὁ πατὴρ Λοπράζ ἀνῆρχετο εἰς τὰ ὄρη μὲ τὰς ἀγέλαδας καὶ αἰγας, καὶ διήρχετο τὸ θέρος κατασκευάζων τυρίον, ἐπανῆρχετο δὲ τὸ φθινόπωρον φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ κτήνη του μετὰ τοῦ προϊόντος αὐτῶν τούτου.

Ἐνῷ δὲ ὁ πατὴρ ἔζη οὕτως ἀπομεμονωμένος ἐπὶ τῶν ὀρέων, ἡ μήτηρ ἐφρόντιζε διὰ τὰ τῆς οἰκίας, καλλιεργοῦσα τὸν μικρὸν τῆς κήπον καὶ ἀγρὸν, γνέθουσα καὶ κλώθουσα μαλλία πρὸς χρῆσιν τῆς οἰκογενείας καὶ ἀνατρέφουσα τὰ τέκνα τῆς εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν φόδον τοῦ Κυρίου.

Εἶχε δὲ πρὸς τοῦτο βοηθὸν τὸν σεβάσιμον γέροντα πενθερόν της, ὅστις διήρχετο τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του κόπτων ἐκ ξύλου διάφορα τεμάχια, τὰ ὅποια ὁ υἱὸς καὶ οἱ ἔγγονοι αὐτοῦ κατεσκεύαζον εἰς πινάκια ἢ ἐσκάλιζον κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος.

Τὰ παιδιὰ καθήμενα κατὰ μέρος ἐνησχολοῦντο εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων των μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως ἐκ τινος διδακτικοῦ βιβλίου εἰς ἐπήκοον πάντων.

Οὕτω διήρχετο τὰ ἔτη τῆς ἡ οἰκογένεια μέχρις οὗ ὁ νεώτερος Ἰάκωβος ἦτο 13 ἐτῶν. Κατὰ τὴν συνήθειαν ὁ πατὴρ Λοπράζ ὠδήγησεν τὸ μικρὸν τοῦ ποιμνίου εἰς τὰ ὄρη, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ Νοεμβρίου, τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπανόδου τῶν κτηνῶν εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλ' ἐνῷ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ ἄλλοι κτηνοτρόφοι ἐπέστρεφον, ἡ δὲ ὠρισμένη ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δενισίου παρῆλθεν, ὁ πατὴρ Λοπράζ δὲν ἐφαίνετο.

Ἡ ἀργοπορία αὕτη ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς ὑποφίας τὸν παποῦ Λοπράζ καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἠνάγκασεν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ὄρη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ του καὶ τοῦ ποιμνίου του, διότι οὐδεὶς τῶν γειτόνων, οὔτινες ἐπέστρεψαν ἐκ τῶν ὀρέων μὲ τὰ ποιμνία των, εἶχεν ἰδεῖ αὐτόν.

Πρὶν ὅμως ἐκκινήσῃ, ἡ νύμφη του τὸν παρατήρησεν, ὅτι ἦτο πολὺ γέρων καὶ ἀδύνατος καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς κινδύνους τῶν ὀρέων, ἀλλ' ὁ γέρων οὐδεμίαν ἐδίδεν ἀκρόασιν εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς.

Ἐπὶ τέλους, ὅταν ἡτοιμάσθῃ διὰ τὴν ὁδοποιρίαν τε, στραφεὶς πρὸς τὸν ἔγγονόν του Ἰάκωβον, — «Δὲν σε ἀ-